

71. møde.

Onsdag den 17. marts kl. 11.

Den første sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til socialministeren af Steen Folke (VS), Hanne Reintoft (DKP) og Ebba Strange (SF):

„Hvad kan ministeren oplyse om de problemer, der opstår for brugerne af det sociale system efter bistandslovens ikrafttræden den 1. april 1976?“

(Forespørgsel nr. XIII. Anmeldt 20/2 76. Fremme af foresp. vedt. 24/2 76).

Ordføreren for forespørgerne (Steen Folke (VS):

Lov om social bistand træder som bekendt i kraft den 1. april i år. Loven har jo været under forberedelse i en halv snes år og blev vedtaget for snart to år siden. Der er tale om den største omlægning af det sociale system i årtier.

For så vidt skulle det være tilstrækkelig motivering for at anmelde en forespørgsel om problemerne i forbindelse med bistandslovens ikrafttræden. Men når SF, DKP og VS har taget initiativ til denne forespørgsel, skyldes det også andre ting. Der har længe været ret stille omkring bistandsloven, og de fleste er selv på nuværende tidspunkt, 14 dage før loven træder i kraft, meget dårligt informeret om, hvad loven vil komme til at betyde. Først for et par uger siden startede en større offentlig debat om loven, og den debat har bl. a. afsløret, at flere og flere af de sagkyndige er ved at få kolde fødder. Omvendt er socialdemokratiet og socialministeren i gang med en stor reklamekampagne, der skal sælge bistandsloven som et stort fremskridt: 1970ernes socialreform.

Vi er ærlig talt bange for, at socialministeriets storstilede oplysningskampagne vil udmale bistandslovens virkninger i alt for rosenrøde farver. Denne forespørgsel skal ses som et forsøg på at få de barske realiteter frem i lyset.

Og hvad er da de barske realiteter? Ja, det, aviserne har skrevet om, har især været problemerne med at få loven til at fungere den 1. april, forlydender om, at det var ved at bryde helt sammen i en stribe kommuner, at socialministeriet slet ikke magtede opgaven osv. Alt dette er naturligvis hverken uinteressant eller uvæsentligt, men jeg vil anmode om, at debatten ikke bliver afsporet, så den i hovedsagen kommer til at dreje sig herom. Det er ikke myndighedernes problemer, som bekymrer forespørgerne.

Vores forespørgsel er udtrykkeligt udformet sådan, at den rettes mod de problemer, der opstår for brugerne af det sociale system, dem, som myndighederne plejer at omtale som klienterne. Selvfølgelig vil dårlig planlægning og administrative mangler i sidste ende ramme dem, der er henvist til at bruge det sociale system, men vi frygter, at de vil blive ramt langt alvorligere og mere direkte i forbindelse med bistandslovens ikrafttræden.

Bistandsloven er en harmonika, som kan trækkes ind og ud i takt med konjunkturerne, både de økonomiske og de politiske. Under den nuværende krise skærer staten ned på de sociale udgifter; nedskæringerne på børnetilskuddene, på daginstitutionerne er eksempler herpå. Et andet eksempel er pensionerne, der ikke bliver reguleret, så de følger med priserne på de daglige fornødenheder.

Bistandsloven er som skræddersyet til at foretage yderligere nedskæringer. Nu kan de enkelte kommuner selv afgøre, hvor mange eller hvor få penge de vil bruge til en række sociale ydelser, og den udvidede anvendelse af et skønsprincip vil givetvis blive administreret sådan, at de sociale medarbejdere af politikerne bliver pålagt at spare så meget som muligt.

Socialministeren og socialdemokratiet er selv med til at gennemføre en politik, hvor der skæres ned på uddannelserne og de sociale ydelser, samtidig med at der bevilges milliardbeløb til kapitalejerne, for slet ikke at tale om militæret. Men der er som bekendt andre partier, der ønsker at skære langt dybere. Disse partier står stærkt i visse dele af landet. Hvordan skal det gå med den sociale standard dér, når bistandsloven nu lader kommunerne få det afgørende ord med hensyn til størrelsen af de sociale